2066 Code : ~~20~~

വൈകിയെത്തുന്ന വെളിപാടുകൾക്ക് പറയാനാവാത്തത്

നഗരവാസികളിൽ മാത്രം കണ്ടുവരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതരം സ്വഭാവമുണ്ട്. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആരോ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നപോലെ അവരെപ്പോഴും തിരക്കിട്ടോടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതേ സ്വഭാവം തന്നെയാണ് പടികളുടെ സമയനഷ്ടമൊഴിവാക്കി ലിഫ്റ്റ് തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ഹരിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. സ്വിച്ചമർത്തിയപ്പോഴേക്കും വാതിൽ തുറന്നു. മെല്ലെ താഴോട്ടുനീങ്ങുന്നതിന്റെ പരിചിതമായ അനുഭവം അവൻ വീണ്ടുമാസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി.

എല്ലാമെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുറപ്പുവരുത്തി ഗേറ്റുകടക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോഴാണ് പോക്കറ്റിൽ നിന്നും മൊബൈലിന്റെ ബെല്ലടിശബ്ദം കേട്ടത്. എടുത്തുനോക്കിയപ്പോൾ പ്രിയയാണ്. ഇതെന്താണീസമയത്തൊരു വിളി എന്നാലോചിച്ച് അവൻ ഫോൺ കാതോടുചേർത്തു. അവളുടെ കരച്ചിൽ ഹരിയുടെ ചെവിയിൽ തുളച്ചുകയറി.

“ഹരി . . . സ്കൂളിൽ നിന്ന് വിളിച്ചിരുന്നു. വണ്ടി ആക്സിഡന്റായെന്ന്. നമ്മുടെ മക്കൾ . . . . നീയൊന്ന് വേഗം ഇവിടേക്കു വാ . . . .”

ഫോൺ കട്ടുചെയ്യാൻ പോലും മുതിരാതെ ഹരി വണ്ടിയെടുത്ത് കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. എന്റെ മകൻ . . . എന്റെ മകൾ . . . . ഉയർന്നുവന്ന ഒരു തേങ്ങൽ നെഞ്ചിൽ കുടുങ്ങിയിട്ട്, പ്രിയ ജോലിചെയ്യുന്ന ആശുപത്രിയിലേക്ക് ഹരി ഓടി.

“വലിയ പരിക്കുകളൊന്നുമില്ല. അവിടെയുമിവിടെയുമായി കുറച്ച് ചെറിയ മുറിവുകൾ. അത്രേയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ ടെൻഷനാവാതെ.” ഡോക്ടർ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ശ്വാസം നേരെ വീണത്. പ്രിയയെ ആശ്വസിപ്പിച്ച്, ഹരി മെല്ലെ വരാന്തയിലെ കസേരയിലിരുന്നു. പണ്ടു താൻ മുട്ടിടിച്ചുവീഴുമ്പോഴൊക്കെ അച്ഛൻ ഇതുപോലെ പേടിക്കുമായിരുന്നു എന്നവനോർത്തു.

അച്ഛൻ!

മറവിയിലാണ്ടുപോയിരുന്ന ആ വാക്ക്, ഇപ്പോഴെവിടെ നിന്ന് കേറിവന്നു എന്നോർത്ത് അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കേട്ടുമറന്ന ഒരു പഴയ പാട്ട് ഹരിയുടെ കാതിൽ മുഴങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഓർമ്മകൾ ഞെട്ടിയുണരുകയാണ്. . .

താനെവിടെയാണ്? വീട്ടിൽ? ഓഫീസിൽ? അല്ല. അവിടെ. താൻ ബാല്യം മുഴുവൻ ആടിത്തീർത്ത ആ കളിയൂഞ്ഞാലിനരികെ. അച്ഛൻ തന്നെയെടുത്ത് പൊക്കി വട്ടം കറക്കി കളിപ്പിക്കുകയാണ്. നിലത്തു നിർത്താൻ പോയപ്പോൾ, "ഇനീം ഇനീം" എന്നു പറഞ്ഞ് ചിണുങ്ങുന്ന തന്നെ, അച്ഛൻ വീണ്ടും എടുത്തുപൊക്കുകയാണ്. ഈ നഗരത്തിലെ മുന്തിയ ഒരോഫീസിലെ മേധാവിയായി ഇന്നെത്തിനിൽക്കുന്നത്, അച്ഛൻ എടുത്തുപൊക്കിയതുകൊണ്ടാണ്. ഓർമ്മകൾ. മരിച്ചുപോയെന്ന് കരുതിയിരുന്ന ഓർമ്മകൾ.

പിന്നിടെപ്പോഴോ, അച്ഛന്റെ ചിരിയിൽ കയ്പ്പു പടരുന്നത് താൻ കാരണമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, ഹരിക്ക് വിഷമം തോന്നിയില്ല. ചെമ്പരത്തിപ്പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ മുറ്റമുള്ള ആ വീട്ടിൽ അച്ഛനെ തനിച്ചാക്കിപ്പോന്നതിനുശേഷം, താൻ പാടേ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അച്ഛനെക്കുറിച്ചന്വേഷിക്കണമെന്ന് പിന്നീടൊരിക്കലും തോന്നിയില്ല. നഗരത്തിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പിന്റെ വളവിലും തിരിവിലും കുടുങ്ങി വഴിയറിയാതെ പെട്ടുപോയപ്പോഴെല്ലാം നോട്ടുകെട്ടുകളുടെ മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധമാണ് തന്നെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചത്. ആ തിളക്കം മാത്രമായിരുന്നു മനസ്സു നിറയെ. എന്തിന്, എന്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു എല്ലാം? ഉള്ളിലെ ആറുവയസ്സുകാരൻ

ഹരിയെ വീണ്ടും കുത്തിനോവിക്കാൻ തുടങ്ങി. കാലമെത്രകഴിഞ്ഞു! മാസങ്ങൾ? വർഷങ്ങൾ? അറിയില്ല. വച്ചുമറന്ന താക്കോലുകൾ തേടി, മനസ്സ് പായുകയാണ്.

അച്ഛനെവിടെ?

അറിവോ. അവർക്കറിയാം.

"ഈ മരുന്നൊന്ന് വാങ്ങണം."
~~[illegible]~~ പ്രിയയുടെ ശബ്ദം, ഹരിയെ ഉണർത്തി. അവൾ നീട്ടിപ്പിടിച്ച ~~[illegible]~~ കടലാസ് വാങ്ങി, ഹരി നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

തിരക്കേറിയ റോഡുകൾ... ശ്വാസം മുട്ടിക്കും വിധം എഴുന്നുനിൽക്കുന്ന ഭീമൻ കെട്ടിടങ്ങൾ... ഫുട്പാത്തെന്ന പേരിലുള്ള ഇത്തിരി സ്ഥലത്തുകൂടി നടന്നുപോകുന്ന ഒത്തിരി മനുഷ്യർ. 'എല്ലാം പതിവുകാഴ്ചകൾ!' അവൻ മനസ്സിൽ കരുതി.

വഴിയിലൊരാൾക്കൂട്ടം കണ്ട്, ഹരി പെട്ടെന്നു നിന്നു. തിക്കിത്തിരക്കി മുന്നിലെത്തി. അർദ്ധപ്രാണനായ ഒരു വൃദ്ധൻ നിലത്തുകിടക്കുന്നു.

"ഇത്തിരി വെള്ളം... ഇത്തിരി വെള്ളം..."
അയാളുടെ ചുണ്ടുകളനങ്ങുന്നത്, ~~അവൻ~~ അവൻ കണ്ടു. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾക്കും, നീണ്ടുവളർന്ന താടിരോമങ്ങൾക്കും തുറക്കാനാവാത്ത ആ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും വന്ന ഏതോ ഒരു പ്രകാശം ഹരിയെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഒടുവിൽ, ഇത്തിരി ദാഹജലത്തിനായി കേണ്, ആ വൃദ്ധൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അതു കാണാൻ

കാത്തുനിന്നെന്ന പോലെ, ആ ജനക്കൂട്ടം പിരിഞ്ഞു പോയി.
നഗരം വീണ്ടും തിരക്കിലേക്കലിഞ്ഞു.

ഹരിയ്ക്ക്, പക്ഷേ, തന്റെ കാലുകൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാനായില്ല.
അവൻ കുനിഞ്ഞിരുന്ന്, ആ മൃതശരീരത്തിലെ
കൈകൾ തന്റെ മുഖത്തോടടുപ്പിച്ചു.

ആ കൈകൾക്ക്, കുട്ടിക്കാലത്ത് കിട്ടിയ കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ
മണമായിരുന്നു.